

polecane przez
egzaminatorów

**pewniak
na teście**

Carlo Collodi

Pinokio

GREG
WYDAWNICTWO EDUKACYJNE

Carlo Collodi
Pinokio

Tłumaczenie:
Patrycja Jabłońska

Autorzy opracowania:
Anna Popławska, Miłosz Studziński

Opracowanie i redakcja:
Maria Zagnińska

Korekta:
Agnieszka Nawrot, Paulina Roszak-Niemirska, Maria Zagnińska

Ilustracje:
Marek Szal

Ilustracja na okładce:
Paweł Kołodziejcki

ISBN 978-83-7327-609-3

Wydanie III rozszerzone

© Copyright for this Edition by Wydawnictwo GREG® Sp. z o.o., 2026

Wydawnictwo GREG®
ul. Klasztorna 2B
31-979 Kraków
tel. 12 680 15 50
greg.pl

Księgarnia internetowa: greg.pl

Znak firmowy GREG® zastrzeżony w Urzędzie Patentowym RP.
Znak słowno-graficzny Pewniak® zastrzeżony w Urzędzie Patentowym RP.
Wszystkie prawa zastrzeżone.

Żadna część niniejszej publikacji nie może być reprodukowana
lub przedrukowana bez pisemnej zgody Wydawnictwa GREG®.

Layout:
Aleksandra Zimoch

Skład:
Pracownia Register

Jak Majster Wiśnia znalazł kawałek drewna, który płakał i śmiał się jak dziecko

Dawno, dawno temu był sobie...

– Król! – powiedzą natychmiast moi mali czytelnicy.

Nie, dzieci, mylicie się. Dawno, dawno temu był sobie kawałek drewna. Nie jakiś kosztowny kawałek drewna, wręcz przeciwnie – zwykła szczapa na opał, jedna z tych grubych, solidnych szczap, które wkłada się do ognia w zimie, żeby zimny pokój stał się ciepły i przytulny.

Nie wiem, jak to się stało, ale pewnego dnia ten kawałek drewna znalazł się w warsztacie starego stolarza. Nazywał się Majster Antonio, ale wszyscy nazywali go Majstrem Wiśnią, bo koniec jego nosa był tak okrągły, czerwony i lśniący, że wyglądał jak dojrząła wiśnia.

Majster Wiśnia uradował się na widok kawałka drewna. Zatarł ręce z zadowoleniem i zamruczał do siebie:

– W samą porę! Zrobię z niego nogę stołową.

Szybko chwycił siekierę, żeby ociosać korę i nadać kształt nodze. Zamachnął się, ale zastygł z uniesioną ręką, bo usłyszał cienki, cichutki głosik, który błagał:

– Bądź ostrożny! Nie bij mnie mocno!

Jakież zdziwienie odmalowało się na twarzy Majstra Wiśni! Jego zabawna twarz była teraz jeszcze zabawniejsza niż zwykle. Rozejrzał się z przestrachem po pokoju, żeby sprawdzić, skąd dobiega głos, ale nikogo nie zobaczył. Zajrzał pod ławę – nikogo! Otworzył szafę – nikogo! Przeszukał stosik wiórów – nikogo! Otworzył drzwi i rozejrzał się po ulicy, ale tam też nikogo nie było!

– A, rozumiem! – powiedział w końcu, śmiejąc się i pocierając perukę. – Naturalnie zdawało mi się tylko, że słyszałem, jak kawałek drewna coś mówi! No, trzeba wracać do pracy.

Z rozmachem uderzył kawałek drewna.

▼
Cechy baśni: mówiące
drewno (uosobienie)

– Ojej! Boli! – krzyknął ten sam głosik.

Majster Wiśnia oniemiał ze zdumienia. Wytrzeszczył oczy, otworzył szeroko usta i wystawił język. Gdy tylko doszedł do siebie, drżąc i jękając się ze strachu powiedział:

– Skąd dochodzi ten głos, skoro nikogo tu nie ma? Czy to możliwe, żeby kawałek drewna umiał płakać i krzyczeć jak dziecko? Nie mogę w to uwierzyć. Przecież to zwykły kawałek drewna, taki sam jak inne, nadaje się tylko do tego, żeby napalić nim w piecu. A może jednak ktoś się w nim kryje? Jeśli tak, tym gorzej dla niego. Ja mu pokażę!

Z tymi słowami chwycił obiema rękami szczapę i zaczął nią poniewierać bez litości. Rzucał nią o podłogę, o ściany, a nawet o sufit i czekał, kiedy cienki głosik zacznie jęczeć i płakać. Czekał dwie minuty – i nic, pięć – dalej nic.

– Aha, rozumiem – powiedział, dzielnie usiłując się roześmiać i poprawiając perukę. – Oczywiście zdawało mi się tylko, że słyszałem, jak kawałek drewna coś mówi! No, bierzmy się znowu do pracy.

Biedak był śmiertelnie przerażony, więc usiłował zanucić wesołą piosenkę dla dodania sobie odwagi. Odłożył siekiere i wziął hebel, żeby wygładzić nim drewno, ale gdy przeciągnął nim po szczapie, usłyszał ten sam głosik, który tym razem chichotał:

– Przestań! Och, przestań! Ha, ha, ha! Łaskoczesz mnie po brzuchu!

Biedny Majster Wiśnia padł jak rażony piorunem. Kiedy otworzył oczy, stwierdził, że siedzi na podłodze. Twarz miał zmienioną: ze strachu nawet czubek jego nosa z czerwonego stał się ciemnofioletowy.

ROZDZIAŁ 2

Majster Wiśnia daje szczapę swojemu przyjacielowi Dzeppetto, który chce zrobić z niej pajaca

W tej właśnie chwili rozległo się głośne pukanie do drzwi.

– Proszę wejść – powiedział stolarz, ale nie miał siły się podnieść.

Drzwi otworzyły się i do pokoju wszedł elegancki staruszek. Nazywał się Dzeppetto, ale chłopcy z sąsiedztwa nazywali go Mamałygą, ponieważ nosił perukę koloru maki kukurydzianej.

Dzeppetto – wygląd postaci, przezwisko

Dzeppetto miał bardzo gwałtowny charakter. Biada temu, kto nazwałby go Mamałygą! Zamieniał się w dziką bestię i nikt nie mógł go ułagodzić.

– Dzień dobry, Majstrze Antonio! – powiedział Dzeppetto. – Dlaczego siedzicie na podłodze?

– Uczę mrówki abecadła.

– Powodzenia!

– Co was sprowadza, przyjacielu Dzeppetto?

– Nogi. I może pochlebię wam, Majstrze Antonio, kiedy powiem, że przychodzę z prośbą o przysługę.

– Do usług – odparł cieśla, podnosząc się na kolana.

– Dziś rano przyszedł mi do głowy piękny pomysł.

– Posłuchajmy więc o nim.

– Pomyślałem, że mógłbym sobie wystrugać pięknego drewnianego pajacyka. Musi być niezwykle, taki, który będzie umiał tańczyć, fechtować się i fikać koziołki. Zamierzam powędrować z nim dookoła świata, zarabiając na kromkę chleba i szklankę wina. Co o tym sądzisz?

– Brawo, Mamałyga! – zawołał cienki głosik, który dochodził nie wiadomo skąd.

Słyszając, że nazwano go Mamałygą, Majster Dzeppetto poczerwieniał jak papryka i ze złością zapytał cieśle:

To jest śmieszne – kłótnia Dzeppetta z Majstrem Wiśnią

czarne cienie, od stóp do głów spowite w czarne worki. Dwie postacie skoczyły ku niemu tak cicho, jak gdyby były duchami.

– To oni! – powiedział sobie Pinokio i, nie wiedząc, gdzie schować złote monety, wetknął je sobie pod język. Chciał uciekać, ale ledwo zrobił krok, a już chwycili go za ramiona. Usłyszał dwa przerażające, niskie głosy, mówiące:

– Pieniądze albo życie!

Pinokio nie mógł powiedzieć ani słowa, bo miał monety w ustach, więc najlepiej jak mógł usiłował pokazać ruchami głowy, rąk i ciała, że jest tylko biednym pajacykiem bez grosza przy duszy.

– Dalejże, dość tych głupstw! Dawaj pieniądze! – zawołali groźnie dwaj rabusie.

I znowu głowa i ręce Pinokia powiedziały: „Nie mam ani grosza”.

– Dawaj pieniądze albo cię zabijemy – powiedział wyższy ze zbójców.

– Zabijemy – powtórzył drugi.

– A potem zabijemy także twojego ojca.

– Także twojego ojca!

– Nie, nie, nie, nie mojego ojca! – zawołał Pinokio, oszalały ze strachu, a gdy krzyknął, złote monety zabrzęczały w jego ustach.

– Ach, ty łajdaku! Więc to tak! Schowałeś pieniądze pod językiem. Wypłuj je natychmiast!

Ale Pinokio jak zwykle był uparty.

– Ogłuchłeś? Zaczekaj, młodzieńcze, wydostaniemy je w mgnieniu oka!

Jeden z nich złapał pajacyka za nos, drugi za podbródek i zaczęli go bez litości potrząsać, żeby otworzył usta. Ale na nic się to zdało. Usta pajacyka były tak zaciśnięte, jakby przybito je gwoździami.

W rozpaczy niższy ze zbójców wyciągnął z kieszeni długi nóż i usiłował otworzyć nim usta Pinokia. Szybki jak błyskawica, pajacyk zatopił zęby w dłoni zbójcy, odgryzł kawałek i wypłuł. Wyobraźcie sobie jego zaskoczenie, kiedy okazało się, że to nie ręka, a kocia łapa.

To pierwsze zwycięstwo dodało mu odwagi, więc wyrwał się z rąk napastników, przeskoczył krzewy rosnące przy drodze i pobiegł szybko przez pola. Zbójcy natychmiast pobiegli za nim jak dwa psy za zającem.

Po przebiegnięciu jakichś siedmiu mil Pinokio był prawie całkowicie wyczerpany. Stwierdził, że zabłądził, więc wdrapał się na wielką sosnę,

żeby zobaczyć, gdzie się znajduje. Zbójcy też chcieli wejść na drzewo, ale ześliznęli się z niego i spadli na ziemię.

Zamiast skłonić ich do rezygnacji, tylko dodało im to zajadłości. Zebraли wiązkę drewna, ułożyli ją u stóp drzewa i podłożyli pod nią ogień. W mgnieniu oka drzewo zaczęło trzaskać i płonąć jak świeca na wietrze. Pinokio widział, jak płomienie wspinają się coraz wyżej i wyżej. Nie chcąc skończyć jako pieczony pajacyk, zeskoczył szybko na ziemię i umknął, a zbójcy, tak jak przedtem, deptali mu po piętach.

Wstawał świt, kiedy Pinokio nagle stwierdził, że drogę zagraża mu głęboki staw pełen błotnistej wody w kolorze kawy. Co miał zrobić? Powiedział sobie: „Raz, dwa, trzy!” i zwinnie przeskoczył na drugi brzeg. Zbójcy skoczyli za nim, ale nie wyliczyli dobrze odległości i – chlup! – wpadli w sam środek stawu. Pinokio, który usłyszał i poczuł chlupnięcie, wykrzyknął, śmiejąc się, ale nie zatrzymując się w biegu:

– Przyjemnej kąpieli, panowie!

Pomyślał, że na pewno utonęli i odwrócił głowę, żeby to sprawdzić. Ale dwie ciemne postacie wciąż za nim podążały, choć ich czarne worki były przemoczone i ociekające wodą.

Pinokio otworzył portfel i zobaczył... pięćdziesiąt złotych monet!

Podbiegł do lustra. Z trudem rozpoznał samego siebie, bo patrzyło na niego odbicie wysokiego chłopca o jasnej twarzy, szeroko otwartych niebieskich oczach, ciemnobrązowych włosach i uśmiechniętych ustach. Otoczony był tyloma wspaniałościami, że z trudem mógł w nie uwierzyć. Kilka razy przetarł oczy, zastanawiając się, czy to sen, czy jawa. Doszedł do wniosku, że to jednak jawa.

– Ale gdzie jest ojciec? – zawołał nagle. Wbiegł do pokoju obok i zobaczył Dżepetto, który przez tę noc odmłodził o wiele lat, ogromnie eleganckiego w nowym ubraniu i wesołego jak skowronek o poranku. Był to ten sam dawny Majster Dżepetto, stolarz, pracujący właśnie nad śliczną ramą na obraz, którą ozdabiał kwiatami, liśćmi i głowami zwierząt.

– Ojcie, ojcie, co się stało? Powiedz mi, jeśli możesz! – zawołał Pinokio, rzucając mu się na szyję.

– To twoja zasługa, mój kochany Pinokio – odparł Dżepetto.

– A co ja mam z tym wspólnego?

Pouczenie

– Kiedy źli chłopcy stają się dobrzy i uprzejmi, dzięki nim ich domy napęłniają się szczęściem i wesołością.

– Ciekaw jestem, co się stało z drewnianym Pinokiem?

– Jest tutaj – odparł Dżepetto i wskazał dużego pajaca opartego o krzesło, z głową zwieszoną na bok, bezwładnie zwisającymi ramionami i podkurczonymi nogami.

Pinokio patrzył na niego przez długą chwilę, a potem powiedział do siebie z wielkim zadowoleniem:

– Jaki śmieszny byłem jako pajac! I jaki szczęśliwy jestem teraz, kiedy wreszcie stałem się prawdziwym chłopcem!

Krótkie opracowanie

Pewniak
na teście

to będzie na teście

KRÓTKO O UTWORZE

Pinokio to **powieść przygodowa**, której akcja dzieje się w **nieokreślonym czasie w bajkowych miejscach** – w Krainie Zabawek, na Polu Cudów lub w Mieście Głupców. **Występują tam fantastyczni bohaterowie, np. mówiące zwierzęta i mają miejsce niezwykle przygody.**

Tematem opowieści są losy tytułowego bohatera – **Pinokia** – drewnianego pajacyka, który pragnie zostać chłopcem. Droga, jaką kroczy on do celu, jest długa i pełna trudności. Na początku sprawia dużo przykrości swojemu tacie **Dżeppetowi**, który go wystrugał. Ucieka z domu, nie słucha **Gadającego Świerszcza**, zostaje okradziony przez **Lisa i Kota**, a za namową urwisa **Knota** trafia do Krainy Zabawek, gdzie staje się osłem. W końcu jednak Pinokio dowodzi, że potrafi być prawdziwny i dobry, więc **Niebieska Wróżka** przemienia go w prawdziwego chłopca, który wie, że jego najważniejszym zadaniem jest opieka nad tatą i bycie grzecznym.

Opowieść jest przestrogą przed konsekwencjami niesłuchania rodziców, lenistwa i niegrzecznego zachowania.

KRÓTKIE STRESZCZENIE

Pinokio to drewniany pajacyk, który chodzi, mówi i zachowuje się jak prawdziwy chłopiec. Dżeppetto, który wystrugał Pinokia z otrzymanego od majstra Wisienki drewna, od samego początku ma ze swym synkiem ogromne kłopoty (między innymi trafia przez niego na całą noc do więzienia). Problemy te nie są jednak w stanie osłabić miłości starca do pajacyka.

Pinokio, ubrany w papierową kurteczkę i czapkę zrobioną z ciasta, idzie do szkoły, ale po drodze sprzedaje zakupiony za ostatnie pieniądze Dżepetta elementarz i, rezygnując z nauki, udaje się do teatru marionetek. W ten sposób rozpoczyna się pełna wzlotów i upadków wędrówka drewnianego chłopca. Najważniejsze przygody Pinokia to: strata pieniędzy na Polu Cudów, służba w charakterze psa podwórzowego w gospodarstwie wieśniaka, życie w domu Wróżki i próba bycia dobrym chłopcem, pobyt w Krainie Zabawek i przeistoczenie się w osła, służba w cyrku i przygotowania do występów na arenie, spotkanie z Dżepetem w brzuchu wielkiego rekina.

W czasie swych przygód Pinokio spotyka prawdziwych przyjaciół (Niebieska Wróżka, Gadający Świerszcz, pies Alidoro) i tych, którzy pod pozorem koleżeństwa pragną sprowadzić go na złą drogę: Kot i Lis, Knot, koledzy ze szkoły.

Po uratowaniu Dżepetta z brzucha rekina Pinokio zamieszkuje wraz z nim i kolejny raz postanawia stać się dobrym i grzecznym chłopcem. Tym razem udaje się mu wytrwać w postanowieniu, w nagrodę za co Niebieska Wróżka zamienia go w prawdziwego chłopca.

MOTYWY

ojciec	• Dżepetto nie jest prawdziwym ojcem Pinokia, ale kocha go jak syna i jest w stanie wiele mu wybaczyć • Dżepetto poświęca się dla Pinokia – sprzedaje surdut, by kupić synowi elementarz, oddaje mu też jedzenie, a sam głoduje
matka	• Niebieska Wróżka kocha Pinokia jak matka i pragnie poprawy jego zachowania
syn	• Pinokio został wyrzeźbiony przez Dżepetta i traktuje go jak ojca • Pinokio sprawia trudności wychowawcze – grymasi przy jedzeniu, jest nieposłuszny, ucieka z domu • Pinokio chce być dobrym synem dla Wróżki, a ona na końcu docenia jego starania i w nagrodę zmienia go w prawdziwego chłopca
przemiana wewnętrzna bohatera	• z nieposłusznego, lekkomyślnego i kłamliwego drewnianego pajacyka Pinokio stał się grzecznym i kochającym ojca chłopcem

CHARAKTERYSTYKA GŁÓWNEGO BOHATERA – PINOKIA

Przedstawienie postaci

Pinokio jest pajacem wyrzeźbionym z magicznego drewna przez majstra Dzeppetta. W przeciwieństwie do zwykłych lalek **Pinokio potrafi mówić i chodzić**, dlatego bardzo często bywa określany jako chłopiec z drewna. Jego imię pochodzi od słowa „pinocchio”, które wywodzi się z języka włoskiego – tam jest używane jako zdrobniała nazwa sosny.

Pewniak
na teście

Wygląd

Miał okrągłą główkę z długim nosem i dużymi ustami. Jego oczy podobne były do paciorków i spoglądały łobuzersko spod opadającej na czoło grzywki. Bujna czupryna zakrywała też brak uszu, bo w pośpiechu Dzeppetto zapomniał je wyrzeźbić. Ręce i nogi pajacyka były długie i szczupłe, brzusek kształtem przypominał walec. Strój Pinokia składał się z ubranka wykonanego z papieru w kwiatki, bucików z kory i czapeczki z ciasta.

Pewniak
na teście

Cechy charakteru

Stworzony przez Dzeppetta pajac **łączy w sobie cechy urwisa i sumiennie wypełniającego swoje obowiązki chłopca**. Jego marzeniem jest stać się człowiekiem. Aby stało się to możliwe, Pinokio musi pozbyć się tych cech charakteru, które powodują, że wciąż sprawia kłopoty, a od nauki i pracy woli lenistwo i zabawę. Można powiedzieć, że w Pinokiu walczą ze sobą dwie natury: chłopca i drewnianego pajaca. Słuchając rad Niebieskiej Wróżki, bohater **stopniowo zmierza w kierunku przestoczenia się w człowieka z krwi i kości**, zaś branie przykładu z leniwych kolegów oddala go od tego.

Pewniak
na teście

JAKO PAJAC Pinokio był: **nieposłuszny, niegrzeczny, złośliwy, opryskliwy, leniwy, naiwny – każdy mógł go oszukać, samolubny, kłamliwy**.

Pewniak
na teście

JAKO CHŁOPCA cechowały go: **posłuszeństwo, grzeczność, pracowitość, troskliwość, mądrość** (wierzył przyjaciółom, nie oszustom). Przeżywając swoje liczne przygody, Pinokio uczy się, że należy zwalczać w sobie cechy drewnianej lalki i dbać o to, by jak najlepiej wywiązywać się ze swych obowiązków.

Pewniak
na teście

GATUNEK I BUDOWA UTWORU

Pinokio to powieść przygodowa, co oznacza, że najważniejsze w niej są liczne przygody bohatera, o których opowiada nam narrator. Gatunek ten należy do rodzaju literackiego o nazwie: epika. Występuje w nim narrator, czyli osoba, która opowiada, bohaterowie, możemy wskazać kolejne wydarzenia.

Powieść Carla Collodiego posiada również liczne cechy, które zwykle przypisujemy baśni (choć nie jest baśnią). Cechy baśni w *Pinokiu*:

- nie znamy dokładnego czasu ani miejsca akcji – nie wiemy, kiedy ani w jakim kraju mają miejsce przygody Pinokia. W powieści występuje wiele miejsc fantastycznych (m.in. Kraina Zabawek, Miasto Głupców), co dowodzi, że nie jest to świat, w którym żyjemy;
- występują tu liczne postacie fantastyczne (wielki rekin, Gadający Świerszcz, Niebieska Wróżka, Pinokio, mówiące zwierzęta i lalki żyjące wspólnie z ludźmi);
- postaciom często przydarzają się fantastyczne przygody, czyli takie, które nie mogłyby się zdarzyć w realnym świecie, np. zamiana chłopca w osła, połknięcie przez wielkiego rekina i ucieczka z jego brzucha, przeistoczenie drewnianej lalki w prawdziwego chłopca;
- powieść ta ma charakter dydaktyczny (uczy nas czegoś) – na przykładzie losów głównego bohatera widzimy, jak powinniśmy postępować, i uczymy się, jakie są konsekwencje bycia niegrzecznym;
- *Pinokio* to utwór z morałem, czyli pouczającym wnioskiem, wypowiedzianym wprost lub pozostawionym do odkrycia przez czytelnika.

Powieść jest zbudowana z trzydziestu sześciu rozdziałów. Każdy z nich nosi tytuł będący streszczeniem wydarzeń, jakie w nim nastąpią. Narrator, czyli osoba opowiadająca, zwraca się czasem bezpośrednio do nas, czytelników – np. za pośrednictwem zwrotów: „jak możecie sobie wyobrazić...”, „wyobraźcie sobie...”, „jak zobaczycie...”, których używa w najciekawszych momentach książki, by rozbudzić naszą ciekawość i uwagę.

PINOKIO

Rozdział 1. <i>Jak Majster Wiśnia znalazł kawałek drewna, który płakał i śmiał się jak dziecko</i>	5
Rozdział 2. <i>Majster Wiśnia daje szczapę swojemu przyjacielowi Dzeppetto, który chce zrobić z niej pajaca</i>	7
Rozdział 3. <i>Po powrocie do domu Dzeppetto rzeźbi pajacyka i nadaje mu imię Pinokio. Pierwsze psoty pajacyka</i>	9
Rozdział 4. <i>Historia Pinokia i Gadającego Świerszcza, w której widzimy, że niegrzeczne dzieci nie lubią być pouczane przez mądrzejszych od siebie</i> . .	12
Rozdział 5. <i>Pinokio jest głodny i szuka jajka na omlet, ale ku jego zaskoczeniu omlet wyfruwa przez okno</i>	14
Rozdział 6. <i>Pinokio zasypia z nogami w piecyku i następnego dnia budzi się ze spalonymi stopami</i>	16
Rozdział 7. <i>Dzeppetto wraca do domu i oddaje pajacykowi własne śniadanie</i> . .	17
Rozdział 8. <i>Dzeppetto robi nowe stopy dla Pinokia i sprzedaje surdut, żeby kupić mu elementarz</i>	19
Rozdział 9. <i>Pinokio sprzedaje elementarz, żeby kupić bilet na przedstawienie</i> . .	21
Rozdział 10. <i>Marionetki rozpoznają swojego brata i witają go wiewatami, ale nadchodzi Dyrektor Ogniojad i biedny Pinokio niemal traci życie</i>	23
Rozdział 11. <i>Ogniojad kicha i wybacza Pinokiovi, który ratuje swojego przyjaciela Arlekina od śmierci</i>	25
Rozdział 12. <i>Ogniojad daje Pinokiovi pięć złotych monet dla Dzeppetta, ale pajacyk spotyka Lisa i Kota i idzie za nimi</i>	27
Rozdział 13. <i>Gospoda Pod Czerwonym Homarem</i>	31
Rozdział 14. <i>Pinokio, nie usłuchawszy dobrej rady Gadającego Świerszcza, wpada w ręce zbójców</i>	33
Rozdział 15. <i>Zbójcy ściągają Pinokia, łąpią go i wieszają na gałęzi wielkiego dębu</i>	36
Rozdział 16. <i>Śliczna Dzieweczka o Błękitnych Włosach posyła po biednego pajacyka, kładzie go do łóżka i wzywa trzech doktorów, żeby jej powiedzieli, czy Pinokio żyje, czy nie</i>	38

Rozdział 17. <i>Pinokio zjada cukier, ale nie chce zażyć lekarstwa. Kiedy przychodzą po niego grabarze, wypija lekarstwo i czuje się lepiej. Potem kłamie i za karę jego nos wydłuża się</i>	41
Rozdział 18. <i>Pinokio znowu spotyka Lisa i Kota i idzie z nimi zasadzić złote monety na Polu Cudów</i>	45
Rozdział 19. <i>Pinokio zostaje okradziony ze złotych monet i za karę skazany na cztery miesiące więzienia</i>	48
Rozdział 20. <i>Pinokio, uwolniony z więzienia, chce wrócić do Wróżki, ale po drodze spotyka węża, a potem wpada w pułapkę</i>	51
Rozdział 21. <i>Pinokio zostaje złapany przez wieśniaka, który robi z niego psa podwórzowego</i>	53
Rozdział 22. <i>Pinokio odkrywa złodziei i, w nagrodę za wierność, zostaje uwolniony</i>	55
Rozdział 23. <i>Pinokio płacze na wieść, że śliczna Dzieweczka o Błękitnych Włosach nie żyje. Spotyka gołębia, który zanosí go na wybrzeże. Rzuca się w morze, żeby iść z pomocą ojcu</i>	57
Rozdział 24. <i>Pinokio dociera na wyspę Pracowitych Pszczół i znów spotyka Wróżkę</i>	61
Rozdział 25. <i>Pinokio obiecuje Wróżce, że będzie grzeczny i zacznie się uczyć, bo jest zmęczony byciem pajacykiem i chce stać się prawdziwym chłopcem</i>	65
Rozdział 26. <i>Pinokio idzie z przyjaciółmi na brzeg morza, żeby zobaczyć strasznego rekina</i>	68
Rozdział 27. <i>Wielka bitwa między Pinokiem i jego towarzyszami. Jeden z nich zostaje ranny, a Pinokio aresztowany</i>	70
Rozdział 28. <i>Pinokio zostaje wzięty za rybę i grozi mu usmażenie na patelni</i>	74
Rozdział 29. <i>Pinokio wraca do domu Wróżki, która obiecuje mu, że następnego dnia przestanie być pajacykiem i stanie się chłopcem. Wspaniałe przyjęcie z kawą z mlekiem ma uświetnić to wydarzenie</i>	78
Rozdział 30. <i>Pinokio, zamiast stać się chłopcem, ucieka razem ze swoim przyjacielem Knotem do Krainy Zabawek</i>	83
Rozdział 31. <i>Po pięciu miesiącach zabawy Pinokio budzi się i stwierdza, że czeka na niego wielka niespodzianka</i>	87
Rozdział 32. <i>Pinokio zauważa, że ma ośle uszy. Wkrótce zamienia się w osła i zaczyna ryczeć</i>	91

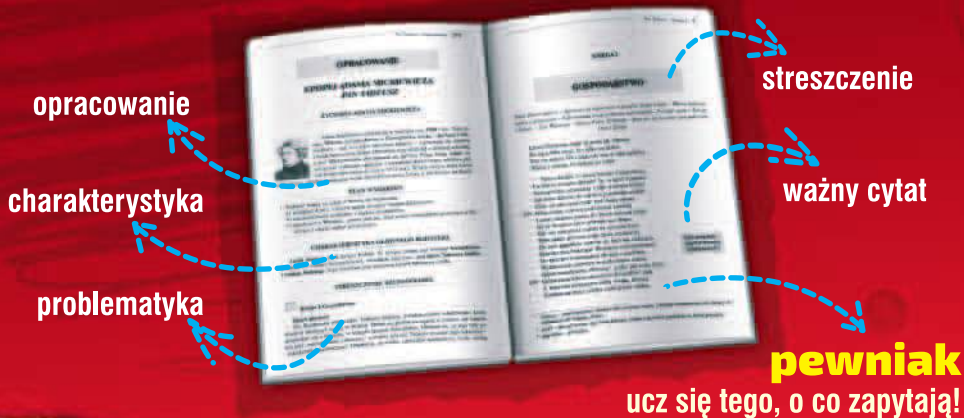
Rozdział 33. <i>Pinokio, który stał się osłem, zostaje kupiony przez właściciela cyrku, który chce nauczyć go pokazywać sztuczki. Okulawiony, zostaje sprzedany człowiekowi, który chce zrobić bęben z jego skóry. . . .</i>	96
Rozdział 34. <i>Pinokio zostaje wrzucony do morza, ogryziony przez ryby i znowu staje się pajacykiem. Płynąc na łód, zostaje połknięty przez strasznego rekina. . . .</i>	102
Rozdział 35. <i>W brzuchu rekina Pinokio spotyka... kogo? Przeczytajcie ten rozdział, kochane dzieci, a dowiecie się . . .</i>	107
Rozdział 36. <i>Pinokio wreszcie przestaje być pajacykiem i staje się prawdziwym chłopcem . . .</i>	110

KRÓTKIE OPRACOWANIE

Krótko o utworze	119
Krótkie streszczenie	119
Motywy	120

PEŁNE OPRACOWANIE

Biografia Carla Collodiego	122
Czas i miejsce akcji	122
Bohaterowie utworu	123
Plan wydarzeń	123
Streszczenie szczegółowe	125
Charakterystyka głównego bohatera – Pinokia	139
Charakterystyka pozostałych postaci	142
Problematyka – czego uczy nas historia o Pinokiu	144
Gatunek i budowa utworu	146
Indeks komentarzy do tekstu	147

Pewniak
na teście

lektury Grega. Zaufaj sprawdzonej marce!

Najnowsze wydania zawierają **odpowiedzi na pytania z podręczników i testów.**

Pełnej oferty szukaj w najlepszych księgarniach.

ISBN 978-83-7327-609-3

9 788373 276093 >

GREG
WYDAWNICTWO

Wydawnictwo GREG
ul. Klasztorna 2B ■ 31-979 Kraków
www.greg.pl